



1985  
jonge Maaskantprijs  
John Körmeling

JURY  
Umberto Barbieri  
Pi de Bruijn  
Hans Tupker

READER  
Sjoerd Cusveller

## JURYRAPPORT

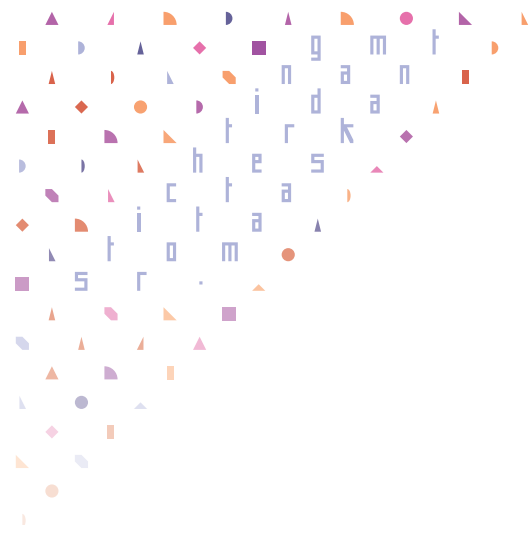
---

### Op het breukvlak van architectuur, techniek en beeldende kunst

De eerste keer dat de Rotterdam-Maaskantprijs voor Jonge Architecten -in de wandelgangen ook wel de 'jonge' Rotterdam-Maaskantprijs genoemd- zal worden uitgereikt, krijgt de jury betrekkelijk weinig tijd. Opnieuw doet zich het feit voor dat men met een tabula rasa begint; elke veelbelovende architect jonger dan 35 jaar komt in aanmerking voor de nieuwe en belangrijke architectuurprijs.

Bij het bestuderen van het werk van verschillende jonge architecten beziet de jury de omvang van het veld waarin architectuur wordt geproduceerd. Waar ligt de grens tussen het artistieke, het literaire en het architectonische ontwerpen? Wanneer is er sprake van architectuur in een productieproces dat zich op het bouwen richt? Hoe wordt daadwerkelijk het denken over en het handelen in architectuur beïnvloed? Thema's die de jury als richtsnoer bij het selecteren neemt. Maar zoals zo vaak: de selectie van kandidaat-prijswinnaars vertoont weinig verschil. Ofwel in de bewoordingen van de juryleden: 'Alle kandidaten binnen de gestelde leeftijdsgroep verdienen een prijs.' Tenslotte draagt men unaniem John Körmeling voor.

Motivering van de jury: in verschillende ruimtelijke voorstellingen die in Nederland zijn gerealiseerd, heeft hij bewezen het architectonisch ontwerpen grondig te beheersen en tevens in staat te zijn ruimtelijke problemen inhoudelijk te analyseren en oplossingen aan te dragen die nieuwe mogelijkheden openen voor grensverleggende architectonische activiteiten. Zijn commentaar op architectuur en ruimten, dat niet schriftelijk maar beeldend wordt gegeven, is gebaseerd op de letterlijke doordringing van de ruimte en van architectuur door toepassing van geavanceerde technieken, bijvoorbeeld de laserstraal. Hij stimuleert hierdoor een afwijkende manier van beleving van de ruimte. Door het perforeren en zichtbaar maken van lijnen, verbindingen en componenten van een bouwkundig object, bekritiseert hij op positieve wijze binnen en buiten, voor en achter, boven en onder. Constructieve analyse en kritiek vallen samen ~'destructieve' constructies zodat een andere ruimtelijke werkelijkheid zich kan ontwikkelen. Ontwerp en uitvoering, beeld en techniek, analyse en synthese zijn de dialectische componenten in Körmelings werk.



Opererend op het breukvlak van architectuur, techniek en beeldende kunst levert Körmeling op overtuigende wijze zijn bijdrage aan de actuele architectuurdiscussie. Zijn inzending voor de Biënnale Jonge Nederlandse Architecten 1983 was hiervan een duidelijk voorbeeld. Waar de overige deelnemers zich schaarden in de rijen van de diverse stromingen in de hedendaagse architectuur, confronteert Körmeling de bezoeker met een idee.

Zijn ontwerp voor een kamerverhuurbedrijf in Nijmegen uit 1981 illustreert zijn fascinatie voor industriële objecten, waarvan de vormgeving een rechtstreeks gevolg is van gebruikseisen en technische middelen. Körmeling vindt inspiratie in de archeologie van de industriële revolutie en het Russische constructivisme. Hij gelooft in een sterk idee dat, onafhankelijk van zijn omgeving, zijn eigen beoordelingscriteria met zich meebrengt. Zijn werkwijze wordt gekenmerkt door een korte gedecideerde diagnose van de probleemstelling met direct daarop de authentieke ruimtelijke remedie. Het introverte karakter van de door Piet Blom ontworpen Blaakoverbouw houdt volgens Körmeling de ontkenning in van een situatie met een prachtig uitzicht. Als consequentie van deze constatering wordt op een kubusdakpunt een bouwkeet als uitzichtpost geprojecteerd.

Hij is iemand van uitersten. Behalve ruwe potloodschetsen produceert hij uiterst exacte rotringtekeningen. Hij voert zijn projecten het liefst met eigen handen uit, waardoor een idee al bouwend, timmerend en solderend verder vorm krijgt.